

Mİ'RAC VE BİZ*

Es_selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Size dünyanın en mübarek şehri Mekke-i Mükerreme'den hitab ediyorum. Almanya'dan buraya umre için —el-hamdü lillâh— geldik. Babamlar da buradalar, çok mutluyuz. Hem ailevî bir sevinç, hem dînî bir tatlı durum... Allah cümlenize nasib eylesin... Ailece, çoluk çocukla, dostlarla nice nice haclar, umreler, ziyaretler, ibadetler ihsân eylesin...

Hepinizin Mi'rac kandilinizi candan tebrik ederim. Allah-u Teâlâ Hazretleri Mi'rac gecenizi, kandilinizi kutlu eylesin, mübarek eylesin... Nice nice mübarek kandillere, günlere, fırsatlara, sevap kazanma, rahmete erme vesîlelerine uyanık müslüman olarak erişmeyi nasîb eylesin... Sonunda rızasına nâil olup, cennetiyle cemâliyle müşerref olmayı nasib ve müyesser eylesin...

a. Mi'rac Nedir?

Mi'rac hakkında evvelki senelerde yapmış olduğumuz konuşmalar var. Tabii her seferinde değişik rivayetleri alarak çeşitlendirmeyi, yeknesak olmaktan, aynı şeyleri tekrar etmekten kaçınmayı tercih ediyoruz. Bu sefer de başka rivayetleri, inşaallah nakletmek istiyorum.

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Önce tabii Mi'rac Kandili nedir, Mi'rac nedir; bilmeyenler bilsin, bilenler de daha iyi tanıсын diye onu anlatmam lâzım!

Mi'rac, Peygamber Efendimiz'in hayatında vukû bulmuş olan çok büyük bir olaydır, çok müstesnâ bir olaydır. Beşerden hiç kimseye nasîb olmamış olan bir olaydır. Peygamberlerden de sadece Peygamber SAS Efendimiz'e, bu kadar şumüllü, bu kadar engin ve geniş müşahede nasîb olmuştur. Çok muhteşem bir ikrâm-ı ilâhîdir. Çok mübarek bir hadisedir.

Nedir bu hadise? Peygamber SAS Efendimiz hicretten bir yıl önce, Receb ayınının 26'sını 27'sine bağlayan gecede; Mekke-i Mükerrreme'deki Mescid-i Haram'ın civarından Kudüs'teki Mescidi Aksâ'ya, mucize olarak, bir peygambere nasîb olan olağanüstü bir olay, fevkalâde müstesnâ bir mazhariyet olarak bir gecede gitmiştir.

Ondan sonra Kuds-ü Şerif'te, peygamberân-ı izâm (*salevâtu'llâhi ve selâmühû aleyhim ecmaîn*) hazretlerinin, yâni peygamberlerin ruhâniyetleriyle toplantı yapmış ve onlara imamlık eylemiştir.

Ondan sonra yedi kat semâvâtı ziyaret edip, geçip cenneti, cehennemi, Sidre-i Müntehâ'yı görmüştür. Cebrâil AS'la, meleklerle konuşmaları olmuştur.

Ondan sonra da Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin Arş-ı A'lâ'sına, huzur-u izzetine varmıştır. Allah-u Teâlâ Hazretleri'yle mükâleme şerefine ermiştir. Hâl-i hayatında, daha vefat etmemiş bir beşer olarak, en yüksek makama çıkarak,

böyle bir şerefe mazhar olmuştur. Allah-u Teâlâ Hazretleri'ni âşikâre görüp, selâmına, hitâbına, sitâb-ı müstetâb-ı bî-nihâyesine mazhar olmuştur. Ondan sonra da dönmüştür.

Ümmetine bu Mi'racın, bu olağanüstü olayın hatırası, hediyesi olarak, yolculuk dönüşü yoldan dönenlerin evde olanlara hediyesi gibi, biz ümmetine beş vakit namaz farzıyyetini getirmiştir. Beş vakit namaz Mi'rac gecesinde farz olmuştur.

Bakara Sûresi'nin sonundaki 285 ve 286. *Âmene'r-rasûlü* ayet-i kerimeleri de bu gece nâzil olmuştur.

Böyle bir mübarek olay; yâni Peygamber Efendimiz'in bir gece içinde, bir gece gibi kısa bir zamanda, Mekke-i Mükerreme'den Kuds-ü Şerif'e, Suudi Arabistan'dan Suriye'ye gelivermesi, ondan sonra da semâlara yükselmesi, urûc eylemesi, ondan sonra da fevkalâde müstesnâ müşâhedelere ermesi hadisesi... Çok güzel bir olay.

b. Mi'rac'ın Nedeni

Neden olmuştur? Peygamber SAS Efendimiz Mekke'de müşriklerin kendisini kabul etmemesinden, inkâr etmesinden, tekzib etmesinden, yalanlamasından, ayetlere inanmamasından, hak yola gelmemesinden, İslâm'ı kabul etmemelerinden, ayrıca müslümanlara yaptıkları baskılardan, işkencelerden, zulümlerden, edepsizliklerden, kâfirliklerden, müşrikliklerden çok üzülmüş, fevkalâde kederlenmişti.

O kederli zamanında, hani ikrâm-ı ilâhî imtihandan sonra geliyor, mihnetten sonra safâ geliyor.

الْفَرْجُ بَعْدَ الشِّدَّةِ

(*El-ferecü ba'de's-şiddet*) derler. Yâni o sıkıntıların telâfisi olsun, Habîb-i Edîbi'nin yüzü gülsün, gönlü şen olsun, ma'mur olsun diye, Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber Efendimize bir ikram olarak; “*Gel Habîbim sana aşık olmuşam!*” diyerek Mi'rac'ı ona nasib etmiştir. Yâni bir tesellîdir, bir gönül almadır. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin Peygamber Efendimiz'i sevindirmesidir, bahşışidir, ikrâmıdır ki tariflere sığmaz. Muazzam, muhteşem bir ikrâm-ı ilâhîdir. Olay bu...

Peygamber Efendimiz o zaman peygamberliği'nin on ikinci yılında idi. On üçüncü yılında da biliyorsunuz Medine-i Münevvere'ye hicret etmek zorunda kalmıştı. Tabii Allah'ın mukadderâtı ama müşriklerin edepsizliği, baskısı, hattâ öldürmeye niyet etmeleri yüzünden, doğduğu beldesini, sevdiği Mekke'sini terk ederek Medine-i Münevvere'ye göçmek zorunda kalmıştı.

Onun da sebebi; bi'setin on birinci yılında, her sene olduğu gibi Mekke'ye gelenleri ziyaret edip, panayıra gelip mal satanlarla, kabilelerle konuşa konuşa, onları İslâm'a davet ediyordu. Hepsi, “İyi, doğru söylüyorsun ama, biz seni kabul edersek, müslüman olursak, Kureyş bize darılır, kızar; ondan sonra bütün imkânlarımız mahvolur. Kureyş'in arazisinden bir daha

geçemeyiz, Şam ticaretini yapamayız.” diye reddediyorlardı.

Bakın bunları anlatırken aklıma neler geldi: Şimdi Yirminci Yüzyıl’da müslüman ülkelerin yöneticileri birleşemiyorlar, İslâm’a yardımcı olamıyorlar. Almanya hristiyanlığa yardımcı oluyor, Avrupa devletleri yardımcı oluyor, Amerika yardımcı oluyor kendi dinleri olduğu için... Hattâ bir hristiyan katolik birliği oluşturdular.

Hristiyanların ruhânî bir devleti var, papalık devleti diye... Başşehirleri var, Vatikan diye... Herkes kendi dini için çalışıyor. Yahudiler de yahudilik için çalışıyorlar. Kendi ülkelerinde yahudilik serbest, her türlü ibadetlerini yapıyorlar, sakal bırakıyorlar... Hattâ başka ülkelerde birlik ve beraberlik içinde yıllar yılı çalıştıkları için, ezilmişlikten doğan birlik beraberlikle, ezilmişliklerini izâle edip kendi haklarını koruyorlar. Meselâ ben, geçtiğimiz ayda Amerika’ya gittiğim zaman, New York’un Broklin semtini Yahudi semti gibi gördüm. Her tarafta böyle kendilerine mahsus kıyafetleri, sakalları, yanaklarından sarkan zülüfleri ile tamamen dindar yahudiler...

Herkes dinini yapabiliyor, ama İslâm ülkelerinde müslümanlar dindarlıklarını icrâ edemiyorlar, devlet baskısı var. Devlet baskısı niye var?.. Çünkü devletler, Amerika dünyanın polisi diye, Avrupa ileri ülkeleri İslâm’ı kendilerine hasım almışlar diye; Nato şöyle istiyor, filânca devletin hariciye bakanı şöyle tavsiye buyuruyor diye baskı yapmak zorunda kalıyorlar. Yâni

İslâm düşmanlarının emirleri İslâm ülkelerinde uygulanıyor. Müslümanların üzerinde müslüman yöneticiler tarafından, o ülkelerin yöneticileri tarafından uygulanıyor. “Efendim işte ne yapalım? Böyle yapmazsak batılı devletler bize şöyle yapar, böyle yapar...” diyorlar.

Tarihteki olaylar çok ibretli... Arabistan'ın kabileleri de müslüman olacaklar ama, Peygamber Efendimiz'in tavsiyesini kabul edecekler ama, Kureyş'ten korkuyorlar. “İtibarlı bir kabile, toprakları önemli bir yerde; işte oradan öbür tarafa geçemeyiz.” diye müslüman olamıyorlar. Herkesin maddî bir hesabı var, müslüman olamıyor, ama kaybediyor. İşte imtihan bu...

Allah-u Teâlâ Hazretleri herkesi imtihana zorlar. Herkes sonunda imtihan olur. Hakîkaten bir takım yükler karşısına dizilir, sağdan soldan baskılar gelir. O baskılara karşı müslüman mı olacak, Allah'ın emrini mi tutacak, hakkı mı destekleyecek; yoksa eğilecek, bozulacak mı?.. Allah imtihan eder, herkesi böyle bir imtihana iter, o imtihanın kenarına getirir.

Onun için herkesin başına bu olayların Allah tarafından getirildiğini bilmesi, imtihan olduğunu unutmaması, imtihana güzel cevap vermeğe çalışması lâzım! Bu arada bunu hatırlatıyoruz, peygamber Efendimiz'in hayatından söz ederken...

Efendimiz'i kabileler kabul etmediler, kabul etmediler; on bir yıl uğraştı, çok az bir müslüman var. Olan müslümanları da Kureyşliler baskı

altında tutuyorlar, işkence ediyorlar. Bazılarını şehid ettiler, işkence ederken öldürdüler. Müşrikler, aynı zamanda katil oldular. Baskının her çeşidi devam etti. Kız vermediler, kız almadılar, evli iseler boşandılar. Çocuğu müslüman olmuşsa, reddettiler, evlerinden attılar. Köleleri işkenceye tabi tuttular, sattılar... vs. Nihayet bi'setin on birinci yılında Medine'den gelen müslümanlara İslâm'ı anlatınca Peygamber Efendimiz, onlar kabul ettiler. Peygamber Efendimiz'e bağlandılar; Birinci Akabe Bey'atı...

Ondan sonra on ikinci yılda, Medineliler daha geniş bir heyet halinde geldiler. Tekrar onlar da bey'at ettiler; İkinci Akabe Bey'atı... On iki kişi, Medine-i Münevvere'nin mübarek insanları... “Yâ Rasûlallah, biz sana inandık. Geçen sene arkadaşlarımızın kabul ettiği gibi biz de seni bağrımıza basıyoruz, başımızın tacısın. Buyur bizim şehrimize gel!” dediler.

İşte bu Mi'rac hadisesi İkinci Akabe Bey'atı'nın olduğu yılda, Recebin 26'sını 27'sine bağlayan gecede oldu. Baskılar da iyice artmıştı. Bir sene sonra da artık 73 kişi geldiler, Üçüncü Akabe Bey'atı yapıldı. O sene artık hicret vâkî oldu.

Demek ki Mi'rac hadisesi, hicretten bir yıl önce, Efendimiz'in gönlünü şad etmek için, Allah tarafından kendisine bir ikram olarak, ama eşsiz, emsalsiz, bir muhteşem ikram olarak bahşedildi. “Gel Habîbim!” diye Allah-u Teâlâ Hazretleri ona, yedi kat semâyı, cenneti, cehennemi, Sidre-i Müntehâ'yı gösterdi. Meleklerin bile daha öteye gidemediği mesafeleri aşırđı,

huzûr-u âlîsine kabul eyledi.

Mi'rac Gecesi'nde Peygamber Efendimiz'in Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksâ'ya götürülmesi, bir gecede Burak'a binerek olağanüstü bir hızla geçivermesi, işte bu İsrâ kısımdır. *İsrâ*, Arapça'da geceleyin seyahat etmek demek... Efendimiz nereye seyahat etti? Mescid-i Haram'dan, Kâbe-i Müşerrefe'nin yanından Kudüs'e...

İsrâ, Mi'rac mucizesinin dünya üzerinde cereyan eden mekân değiştirme kısmı... Ondan sonra da Kuds-ü Şerif'te peygamberlerin ervâhı ile buluşması, görüşmesi, ondan sonra yedi kat semâya uruc etmesi... *Uruc* etmek, yükselmek demek... Yedi kat semâya yükseldiği için Mi'rac deniliyor. *Mi'rac* kelimesi de *uruc* kelimesiyle ilgili, yâni yükseltme vasıtası, aracı, aleti demek... Yâni Allah-u Teâlâ Hazretleri kudretiyle Peygamber-i Zîşânımız yedi kat semâya ve daha ilerilere de yükseldi.

c. Çağdaş Bilgilerle Mi'rac Olayı

Şimdi bu sözü Yirminci Yüzyıl'ın çağdaş insanı olarak düşünelim! Bakın uzaya bir uydu fırlatıyoruz. Bir füzenin ucuna uydu yerleştiriliyor, füze ateşleniyor. Bir gümbürtü, bir ışık, bir duman, müthiş bir süratle füze gökyüzüne fırlıyor, ondan sonra da ileriye gidiyor. Dünyanın atmosfer dediğimiz hava tabakasını geçiyor, fezâ denilen havasız olan kısma geliyor. Oradan gidiyor gidiyor, işte Ay'a yaklaştı filân diyoruz.

Daha önceden gönderilmiş bazı füzeler var, onlar da Ay'ı geçmişler de, Venüs yıldızının

yakınına gelmişler, oradan fotoğraf göndermeye başlamışlar. Bu yıldızın nasıl olduğunu resimlerden biraz daha iyi anlamak mümkün oluyormuş. Kaç yıl önce? Üç yıl önce, beş yıl önce... Ben tarihleri hatırımda tutmuyorum ama yıllar geçmiş füze hâlâ gidiyor. Son derece hızla, füze hızıyla gidiyor.

Hattâ ne diyoruz; bazı arabalarda böyle bir mekanizma var, gaz pedalına basınca birden hızlanıyor araba, roketleme diyoruz ona... Bir bastığın zaman araba hızlanıyor, tehlikeli durumdan sıyrılıyor. Öndeki arabayı geçiyorsa, karşıdan da araba geliyorsa, sıkışmadan geçiveriyor. Neden? Roketlemeye bastı, hızla geçti.

Roket şimdi üç yıl gitmiş, hâlâ Venüs yıldızının kenarından geçiyormuş. Bakın yıllar geçiyor. İnsanın Yirminci Yüzyıl'da yakaladığı çağdaş, ileri imkânlarla sürat bu kadar... Ama Peygamber Efendimiz yedi kat semâyı geçiyor. Yedi kat semâ ne demek?.. Ayet-i kerimede:

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ

(الملك:٥)

(*Velekad zeyyenne's-semâe'd-dünyâ bi-mesâbîha*) “En yakın semâyı, yeryüzüne en yakın gökyüzünü yıldızlarla donattık.” (Mülk, 67/5) buyruluyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri birinci kat semâyı yıldızlı semâ eylemiş. Yâni yıldızların olduğu

semâ sadece birinci semâ... Bu birinci semadan ötede yıldızsız altı semâ daha var.

Ondan sonra;

وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

(البقرة: ٢٥٥)

(*Vesia kürsiyyühü's-semâvâti ve'l-ard*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin Kürsî'si semâları ve arzı kuşatmıştır.” (Bakara, 2/255)

Ondan sonra Arş-ı A'zam da Kürsî'yi kuşatmış ki, Arş-ı A'zam'ın büyüklüğünü buradan tasavvur edelim!

Amerikalılar bir roket göndermiş, üç yıl sonra, beş yıl sonra Venüs gezegeninin yanına gelmiş, Samanyolu galaksisini, Güneş Sistemi'nin içinde bulunduğu yıldız serpintisini çıkıp başka bir galaksiye doğru gidebilmesi için yirmibin yıl geçmesi gerekiyormuş.

Bu kadar büyük mesafeler sadece birinci semâda iken, Peygamber SAS Efendimiz yedi kat semâyı geçiyor, daha ötelere gidiyor. Arş-ı A'zam'a vâsıl oluyor, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzur-u izzetine dâhil oluyor.

Biraz çağdaş bilgilerimizle, kitaplarda rivayet edilen bilgileri birleştirecek, olayın muazzamlığı anlaşılır. Şimdi fizikçiler bunu bilirler, Aynıştayn olsaydı bilirdi. Aynıştayn da kuvvetli bir yahudi imiş, kapı kapı dolaşıp yahudilik için, yahudilerin emelleri için bağış toplarmış.

Onların üniversite hocaları, alimleri kendi dinleri için böyle çalışıyorlar, Allah bizim de alimlerimize, profesörlerimize, ilim adamlarımıza da İslâm için çalışmayı nasîb eylesin... Aynıştayn'dan örnek alsınlar. Büyük fizikçi; makro kozmos, mikro kozmos, yâni büyük alem, küçük alem, kâinatı ve atom alemini iyi bilen bir alim... Ama yahudiliğe hizmet etmiş.

İnsanın bu kadar büyük mesafeleri, roketlerden daha hızlı bir süratle gitmesi lâzım! O zaman ışık hızıyla gitmesi lâzım, ışık hızından hızlı bir hızla gitmesi lâzım!.. Tabii o zaman, bir cisim ışık hızıyla gittiği zaman ne oluyor; fizikçiler bunu bilirler. Mekân kalmıyor, zaman kalmıyor, ancak fizikçilerin anlayabileceği, yüksek matematikçilerin anlayabileceği bir duruma geliyor. Öyle bir hal ile yedi kat semâyı geçmiş oluyor Peygamber SAS Efendimiz. Yâni Mi'racın nasıl olduğunu anlamak lâzım!

Mi'rac nasıl oldu, Peygamber SAS rüyada mı gördü?.. Hayır!.. Niye hayır diyorsun, nerden biliyorsun?.. Çünkü, rüyada gördüm deseydi, müşriklerin hiç birisi itiraz etmezdi, "Tamam rüyada görmüş, görebilir." derlerdi. Rüyada her şey serbest olduğundan, her şey görülebildiğinden kimse rüyada görmeyi garipsemez.

Demek ki Peygamber SAS Efendimiz, "Bizzat gördüm, ruhumla, bedenimle aynen gördüm." dediği için, böyle şey olmaz diye hop oturup hop kalkmışlar, boyna itiraz etmişler. Demek ki rüya değil...

Sonra İsmâil Hakkı Bursevî Hazretleri'nin çok güzel bir tefsiri var, Rûhül-Beyan isimli; keşke okuyabilse kardeşlerimiz. Çok büyük alimlerimiz çok güzel eserler yazmışlar; ruhları şâd olsun, makamları a'lâ olsun... Kutbü'l-aktâb İsmâil Hakkı Bursevî Hazretleri diyor ki: "Ayet-i kerimede 'kulunu götüren' diye buyruluyor. Kul ruh ve cesetten müteşekkildir. Ruh ve cesetle gittiğine bu kelimenin kullanılması dahi şahittir." diyor. Daha başka şahitler de mevcut...

Peygamber SAS bedeniyle gitti. Bu kadar hızla gidince ne olur? Işıklaşır, ışıktan başka bir hal alır, nûrânîleşir, öyle aşar bu mesafeleri... İşte hadis kitaplarındaki, çok kıymetli eski kitaplardaki kuvvetli, sağlam bilgileri, şimdiki fizik bilgisiyle de birleştirerek olayı anlamaya çalışalım!

d. Kur'an-ı Kerim'de Mi'rac

Kur'an-ı Kerim'de Mi'rac ile ilgili İsrâ Sûresi var. *Bismillâhirrahmânir-rahîm*:

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ
لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

(الاسراء: 1)

(Sübhâne'llezî esrâ bi-abdihî leylen mi-
ne'l-mescidi'l-harâmi ile'l-mescidi'l-aksa'llezî
bâreknâ havlehû li-nüriyehû min âyâtinâ, in-

nehû hüve's-semîu'l-basîr.) [Bir gece, kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye, kulu Muhammed Mustafâ SAS'i Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir, şâni yücedir; o gerçekten işitendir, görendir.] (İsrâ, 17/1)

Bu sûrenin başında Allah-u Teâlâ bildiriyor ki, Peygamber Efendimiz bir gecede Mekke'den Kuds-üŞerif'egitti. Kesin, âmennâ vesaddaknâ... Biz de Ebû Bekr-i Sıddîk Hazretleri'nin yolunda, onun tilmizi, onun müridi, onun talebesi, onun torunun torunun bendesi olarak söylüyoruz ki, “Âmennâ ve saddaknâ, evet, bir gecede gitmiştir.”

Biz de gidiyoruz şimdi elhamdü lillâh, Almanya'dan biniyoruz, Mekke'de uçaktan iniyoruz. Diyorum ki: “Yâ Rabbi, ne kadar sana hamd etsem azdır, şükürler olsun... Dağları, deryâları geçiriyorsun, nerelerden nerelere getiriyorsun kullarını...” Her şeye kâdir Allah-u Teâlâ Hazretleri...

İnsanoğlu bilimsel çalışmalarla, bir takım fizik kanunlarını kullanarak, alet kullanarak böyle şeyler yapabilirse; benî Ademi yaratan, alemleri yaratan Rabbül-âlemîn, Allah-u Azîmüşşân neler yapabilir!..

Ordan insanın anlayıp, *âmennâ ve saddaknâ* demesi lâzım ama, işte iman da bir nasib, herkese iman nasib olmuyor. Neden nasib olmuyor?.. Edepsiz de ondan.. İmanın nasib olması için insanın edepli, terbiyeli olması

lâzım! Uslu olması lâzım, akıllı olması lâzım, şöyle uslu uslu oturması lâzım!..

Edepsiz oldu mu, şirret oldu mu, terbiyesiz oldu mu, haram yedi mi; o zaman gerçekleri görmez. Gözünü kan bürür, sarhoş gibi bakar etrafa baktığı zaman, kâtil gibi fözünü kısar, her şeyi inkâr eder. Neden?.. Nasibsiz olduğu için... Edepsiz olduğu için, Allah aynı zamanda nasibsiz ediyor; hakkı ve gerçekleri göremiyor.

Bak, biz elhamdü lillâh, etrafımızda tanıdığımız ihvânımızın, kardeşlerimizin bir çoğu profesör... Kaç tane profesör var, sayısını söyleyemem. Bir lâhzada nicesinin ismini sıralayabilirim. Hepsi dindar, beş vakit namazlı, hepsi oruçlu, hepsi eli tesbihli; zikrediyorlar, tesbih ediyorlar.

İslâm'a inanmayan şaşkınlara akıllarını başlarına toplasınlar! Profesörler mü'min oluyorsa, kendilerini kontrol etsinler! Senin bilgin ne, senin ilmin ne, a câhil, a şaşkın, a nasibsiz, a edepsiz, İslâm'a niçin karşı çıkıyorsun?.. İslâm hak din, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin gönderdiği din... Kur'an-ı Kerim Allah'ın kelâmı, Peygamber-i zîşânımız Allah'ın habîbi... Bunları anlasana!..

Anlayan anlamış; papazlardan, piskoposlardan müslüman olanlar var... Alimlerden, filozoflardan müslüman olanlar var... Sen kendini ne sanıyorsun, a câhil?.. Arapça bilmezsin, ulûm-u dîniyyeyi bilmezsin, doğru düzgün düşünmeyi bilmezsin! Bak karşında senden kat kat, yüz kat, bin kat üstün insanlar mü'min... Tarih boyunca en büyük dâhîler müslüman olmuş. Sen

onlardan biraz hatâni anlayabilsene!..

Evet, birisi İsrâ Sûresi'nin “Sübhâne'llezî esrâ” diye başlayan ayeti, kesin Mi'rac mucizesinin tasdikçisi... Bir de on yedinci cüzde Necm Sûresi var. *Necm*, yıldız demek Arapçada... Bu kelimeyle başladığı için Necm Sûresi adı verilmiş. Orada da buyruluyor ki:

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ وَمَا
يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ عَلَّمَهُ
شَدِيدُ الْقُوَىٰ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ
ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ فَأَوْحَىٰ
إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ

(النجم: ۱۰-۱۱)

(*Ve'n-necmi izâ hevâ. Mâ dalle sâhibüküm vemâ gavâ. Vemâ yentıku anil-hevâ. İn hüve illâ vahyün yûhâ. Allemehû şedîdü'lkuvâ. Zû merretin festevâ. Ve hüve bi'l-üfükıl-a'lâ. Sümme denâ fetedellâ. Fekâne kâbe kavseyni ev ednâ. Feevhâ ilâ abdihi mâ evhâ.*) [Battığı zaman yıldıza and olsun ki, arkadaşınız (Muhammed SAS) sapmadı ve bâtıla inanmadı; o arzusuna göre de konuşmaz. O bildirdikleri vahyedilenden başkası değildir. Çünkü onu güçlü kuvvetli ve üstün yaratılışlı biri (Cebrâil AS) öğretti. Sonra o en yüksek ufukta iken asıl şekliyle doğruldu.

Sonra (Muhammed SAS'e) yaklaştı, derken daha da yaklaştı. İki yay arası kadar, hattâ daha da yakın oldu. Bunun üzerine Allah, kuluna vahyettiği neyse vahyetti.] (Necm, 53/1-10)

مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَى أَفْتُمَارُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَى
وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ عِنْدَهَا
جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ مَا زَاغَ
الْبَصْرُ وَمَا طَغَىٰ لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ

(النجم: ۱۸-۱۱)

(Mâ kezebe'l-füâdü mâ raâ. Efetümârûnehû alâ mâ yerâ. Velekad raâhü nezleten uhrâ. İnde sidretü'l-mütehâ. İndehâ cennetü'l-me'vâ. İz yağşe's-sidrete mâ yağşâ. Mâ zâğâ'l-basaru ve mâ tağâ. Lekad raâhü min âyâti rabbihi'l-kübrâ.)

[Gözleriyle gördüğünü kalbi yalanlamadı. Onun gördükleri hakkında şimdi kendisi ile tartışacak mısınız?

And olsun ki, onu diğer bir defa da Sidretül-Müntehâ'nın yanında gördü. Cennetü'53

53l-Me'vâ'da onun yanındadır. O gördüğü zaman Sidre'yi bürümekte olan bürüyordu. Peygamberin gözü gördüğünden kaymadı ve sınırı aşmadı da... And olsun ki o, Rabbinin en büyük ayetlerinden bir kısmını görmüştür.] (Necm, 53/11-18)

Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber Efendimiz'in Mi'racda karşılaştığı olayları ve olaylar

karşısında o peygamberâne edebiyatla, nasıl güzel bir anlayışla olayları idrak ettiğini, tefekkür ettiğini, müşahede ettiğini Necm Sûresi'nin bu ayet-i kerimeleriyle anlatıyor.

Demek ki Kur'an-ı Kerim delil... Anladınız mı şimdi ey kendisini alim sanan, cahil, ilerici, devrimbaz ve reformcular?.. Dini değiştirmeye kalkıyor, diyor ki:

“—Beş vakit namaz üçe insin...”

A şaşkın, beş vakit olması lâzım!..

“—Oruç şöyle olmasın da, böyle olsun...”

A şaşkın, orucun tam böyle emredildiği gibi olması lâzım!..

“—Zekât miktarı, bilmem ne...”

A şaşkın, zekâtın hepsi fukarâyâ faydalı...

“—Efendim şöyle de, böyle de...”

İlle itiraz edecek İslâm'a... İşte Kur'an-ı Kerim'den deliller, Kur'an-ı Kerim isbat ediyor.

Sen de bir şey söylediğin zaman, hemen itiraz eder:

“—Bu hadis sahih mi, bunu nereden duydun?..”

İşte ayet-i kerime delil... Sahih hadisler de var... Meselâ en sahih hadisleri toplamış olan kimler var? En büyük alimler, herkesin ittifak ettiği sahih hadisleri kitabına yazmış olan alimler kimler?.. İmam Buhârî, İmam Müslim, *Sıhah-ı Sitte*'nin sahipleri, Ahmed ibn-i Hanbel... Tamam, işte onların kitaplarında var. Mi'rac'la ilgili rivayetler çok, bir çok sahabe-i kiram ri-

vayet etmiş, sahih hadis kitaplarına yazılmış. Anladın mı inkârcı, sahih hadisler!.. Sana sahih kitapların hepsini getiririm, hepsini gözüne sokarım; hepsi sahih hadis... Mi'rac mu'cizesi Kur'an-ı Kerim'le, hadis-i şerifle sabit bir müstesnâ ikrâm-ı ilâhi...

Ermedi evvel gelen bu devlete,

Kimse nâil olmadı bu rif'ate.

“Öyle bir yüksek rütbe, öyle bir bağış, öyle bir özel ikrâm-ı ilâhî ki, kimse böyle bir ikrama nâil olmadı.”

e. Semâların Ötesine Yolculuk

Recebin 26'sını 27'sine bağlayan gece Mi'rac oldu. Peygamber SAS Efendimiz Kuds-ü Şerif'e gitti. Tabii, gitmeden önce bedenî, mânevî bir takım hazırlıklardan geçti. Önüne beyaz bir binek geldi, *Burak* isimli... *Berk*, Arapçada yıldırım demek, ismi ne kadar güzel, ne kadar önemli. Şöyle at gibi, biraz attan küçükçe bir sûretle geldi. Çünkü Peygamber Efendimiz'e ve müslümanlara Allah-u Teâlâ Hazretleri, bazı varlıkları idrak edebilecekleri şekillerle gösterir.

Peygamber SAS Efendimiz'in zamanında insanlar develere, atlara, eşeklere binerlerdi. Onun için Burak sanki böyle attan küçükçe, beyaz bir binek olarak geldi. Peygamber Efendimiz'in önünde durdu. Peygamber Efendimiz ona bindi. O öyle bir gidişle gidiyordu ki, bir adımı attığı zaman, öteki adımını ufka atıyordu, yâni ufuk yanına geliveriyordu. Ama etrafı görerek,

aşığı, çölü görerek gidiyordu. Etrafındaki maddî olaylarla da ilgileniyordu.

Sonra peygamberlerin ervâhıyla buluştu, Kuds-ü Şerif'te onlara namaz kıldırdı. Sonra Allah-u Teâlâ Hazretleri Mi'rac denilen göklere çıkma cihazı ile, yedi kat semâyı geçirterek onu huzur-u izzetine aldı. Birinci semâda neler gördüğünü, nasıl geçtiğini, semânın kapısına nasıl geldiğini Peygamber Efendimiz anlatıyor. Geçtiğimiz seneler bunları size okumuş, anlatmıştım; tekrar olmasın, onları dinlersiniz inşaallah...

Birinci semâda Adem AS atamızla karşılaştı. Cebrâil AS dedi ki:

“—Bak bu senin deden, ebül-beşer, insanlığın babası Adem'dir, selâm ver ona!”

Selâm verdi Peygamber Efendimiz Adem atamıza. Adem atamız da:

“—Ey sâlih oğul, ey sâlih peygamber, sana da selâm olsun!” diye selâmını aldı, konuştular.

Adem AS sağına bakınca gülüyordu, soluna bakınca ağlıyordu. Sağına bakınca gülmesi; evlâtlarından, benî Ademden, beşerden, insanlardan iman edenleri gördükçe, “Bak evlâtlarım mü'min oldular, Allah'a itaatli insanlar oldular, cennetlik oldular!” diye, onlara seviniyordu. Soluna baktığı zaman da; asî, mücrim, kâfir, müşrik, münafık, zâlim, haksız, hırsız, hayırsız insanları görünce, onlara da ağlıyordu. Çünkü kendi evlâdı olunca, “Bunlar cehenneme atılacaklar, cayır cayır yanacaklar.” diye dayanamıyor.

Bu müşrikler, bu kâfirler ne biçim evlâtlar ki, babalarını ağlatıyorlar. Mezarda babalarının kemiklerini sızlatıyorlar, kâfirlik yaptıkları için... Allah bize iman nasib etmiş, elhamdü lillâh; şaşırarlara da hidayet eylesin, doğru yolu göstereyim, uyandırırım mütenebbih eylesin...

Hani İbrâhim Edhem efendimiz ava gitmiş de bir ceylan görmüş, onu kovalıyormuş avlamak için... At dığıdık dığıdık giderken, bir taraftan da kulağına ses geliyormuş:

“–*İntebih!.. İntebih!.. İntebih!..*”

Ne demek?.. “Uyan, uyan, mütenebbih ol, intibaha gel!” demek yâni. Allah intibaha gelmek, uyanmak nasib eylesin...

İkinci semâda Yahyâ ve İsâ AS ile karşılaştı. Üçüncü semâda Yusuf AS’la karşılaştı, konuştu. Dördüncü semâda İdris AS’la, beşinci semâda Hârûn AS’la, altıncı semâda Mûsâ AS’la, yedinci semâda İbrâhim AS dedesiyle karşılaştı. Tabii, İsmâil AS’ın neslinden geldiği için Peygamber Efendimiz, İbrâhim AS dedesi oluyor. Mûsâ AS’la tekrar tekrar konuşmaları var...

İşte böylece bu Mi’rac vâkî oldu. Allah-u Teâlâ Hazretleri:

Sen ki Mi’râc eyleyip kıldın niyaz, Ümmetin Mi’râcını kıldım namaz.

diye, ümmet-i Muhammed’in elli vakit namaz kılmasını Peygamber Efendimiz’e tavsiye buyurdu. “Ümmetine söyle, elli vakit namaz kılınlar!” dedi. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin huzurundan dönüşte altıncı semâyâ gelince, Mûsâ

AS'a uğradı.

Aleyhis-selâm, yâni ona selâm olsun... Biz seviyoruz Mûsâ AS'ı, İsâ AS'ı; yâni nasrânîlerin sevdiği İsâ AS'ı biz daha çok seviyoruz, yahudilerin sevdiği Mûsâ AS'ı bizdaha çok seviyoruz, daha candan seviyoruz. Daha acı bir şey söyleyeyim onlara, onlara acı gelecek, bizi sevindirici bir şey: Mûsâ AS bizi daha çok seviyor, çünkü biz Cenâb-ı Hakk'ın yolunda yürüyoruz. İsâ AS bizi daha çok seviyor, çünkü biz Allah'ın yolunda yürüyoruz. Allah'ın yolunda yürüveni, Allah'ın hak peygamberleri daha çok severler.

Mûsâ AS dedi ki:

“—Ne buyurdu Allah-u Teâlâ Hazretleri, yâ Muhammed?”

Peygamber Efendimiz de dedi ki:

“—Elli vakit namaz kılmalarını emretti benim ümmetime Allah-u Teâlâ Hazretleri... Allah-u Azîmüşşan huzur-u izzetinde bana böyle buyurdu.”

Dedi ki:

“—Git, Rabbine dön! Bu elli vakti senin ümmetin yapamaz. Ben senden önce peygamberlik yaptım, bu insanları tanıdım. Bu insanlar maalesef Allah'ın emirlerini tutmakta gevşeklik gösterirler. Rabbinden bunu azaltmasını iste!”

İşte böylece nasihat ede ede, gele gide, Peygamber Efendimiz rica etti Rabbine; “Yâ Rabbi, bu kadarını yapamazlarmış, biraz daha az olmasına müsaade buyursan...” diye diye, nihayet beş vakte indirdi, “Beş vakit

namaz kılsınlar!” diye buyurdu Allah-u Teâlâ Hazretleri...

Mi’rac hadis-i şerifinde, sahih hadis-i şerifte var bu... Buhârî ve Müslim’in Mâlik ibn-i Sa’saa’dan rivayet ettiği hadis-i şerifte var.

“—Beş vakti de yapamazlar ey Muhammed, söyle onu da azaltsın!” deyince;

“—Yok, artık yapamam! Rabbimden o kadar istedim ki utandım artık.” dedi.

Amma beş vakit kılınca, Allah-u Teâlâ Hazretleri:

“—Benim huzurumda hüküm değişmez. Ben beş vakit namaz kılana elli vakit kılmış sevabı vereceğim!” diye de Peygamber Efendimiz’e müjdeledi.

Tabii Mi’rac’da yedi kat semâyı geçti, peygamberlerle görüştü. Sonra Me’vâ Cenneti’nin yanındaki Sidretü’l-Müntehâ’ya kadar Cebrâil AS, Peygamber SAS’i getirdi. Oraya kadar beraber geldiler. İzahat verdi, işte şu şöyledir, bu böyledir diye bilgi veriyordu. Sidretü’l-Müntehâ’ya gelince durdu.

Dedi:

“—Niye durdun?..”

“—Eğer bir parmak daha ilerlersem yanarım. Sidretü’lMüntehâ’dan ileriye gitmeğe benim tâkatim, tahammülüm müsâit değil yâ Rasûlallah!” dedi.

O orda boynu bükük kaldı. *Refref* geldi Peygamber Efendimiz’in önüne, Refref’e

bindi Peygamber Efendimiz, Refrefle mânevî seyahata, huzur-u izzete devam etti. Yetmiş bin nurdan, yetmiş bin zulmetten perdeleri geçti

Ref olup ol şaha yetmiş bin hicâb, Nûr-u tevhid açtı vechinden nikâb.

Yâni sanki böyle yüzü peçeli gibi, yetmiş bin perde kalkınca, Allah-u Teâlâ Hazretleri vechinden peçeyi açmış gibi cemâlini Habîb-i Edîbi'ne gösterdi.

Âşikâre gördü Rabbü'l-izzeti, Âhirette öyle görür ümmeti.

Âşikâre gördü Peygamber SAS Rabbini... Ahirette de inşaallah biz mü'minler Allah'ın lütfuyla, keremiyle, ayın on dördünü seyreder gibi öyle göreceğiz. Dileriz Allah-u Teâlâ Hazretleri nasib eylesin... Diliyoruz, istiyoruz, ısrarla, ağlayarak, gözyaşlarıyla, el açıp, "Aman yâ Rabbi!" diye diye istiyoruz. Allah-u Teâlâ Hazretleri o devlete, o nimete, o izzete, o rif'ate bizleri de erdirsin...

Cehenneme düşenlerden eylesin, cennete bi-gayri hisâb girenlerden eylesin... Cemâlini görenlerden eylesin... Selâmına erenlerden eylesin... Hani ayet-i kerimede;

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ

(يس: ٥٨)

(*Selâmün kavlen min rabbin rahîm*) [Onlara merhametli Rabbin söylediği selâm vardır.]

(Yâsin, 36/58) diye bildirilmiş. O rahmeti engin, sonsuz, çok olan Rabbimiz, rahmetiyle bizi selâmına mazhar eylesin, aziz ve sevgili kardeşlerim!

Tabii her Mi'rac gecesinde de hatırlatıyorum, Peygamber Efendimiz'in Mi'rac hadisesi çok önemli bir olay... Amma Allah-u Teâlâ Hazretleri, biz mü'minlerin de namazlarını Mi'rac eylemiş.

الصَّلَاةُ مِعْرَاجُ الْمُؤْمِنِ

(*Es-salâtü mi'râcü'l-mü'min*) “Namaz mü'minin Mi'racıdır.” Bunu da bu mübarek gecenin Mi'rac tasvirleri içine eklememiz lâzım! Bir müslümanın huzur ile, şuur ile, bilgi ile, edep ile kıldığı bir namaz, onun Mi'racıdır, Allah'ın huzuruna varmasıdır. “*Allahu ekber!*” dediği zaman, o yetmiş bin nurdan, yetmiş bin zulmetten perdeler kalkar; Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin divanına girer insan...

“*Allahu ekber!*” deyip, Sübhâneke’yi okuyup, Fâtiha’ya geçtiği

zaman, Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne hamd ü senâlar edip, Allah’tan isteklerini söylemiş olur. Rükûsu, secdesi Allah’a olur. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin önünde secde ediyor.

Bunlar mü’minin Mi’racıdır. İşte bunu anlamak iz’anını, irfanını Allah bütün müslümanlara nasib eylesin... Namazlarını gâfil kılanlardan, cahillerden eylesin... Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi arif, gerçekleri bilen, uyanık, hakîkî müslüman eylesin... Şu mübarek kandil hürmetine, Habîb-i Edîbi hürmetine, Habîb-i Edîbine Mi’rac gecesindeki ikrâmâtı hürmetine bizi de ikramlarına erdirdin...

f. İslâm En Büyük Nimet

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin en büyük ikrâmı, müslüman olmaktır. Bir insanın sahip olduğu nimetler çoktur, sayılamaz; ömür biter, nimetler sayılmakla bitmez. Ama en büyük nimet İslâm’dır. İslâm’ın kıymetini bilelim! İslâm Allah’ın bize ikramıdır. Müslüman olmaktan dolayı, namazdan dolayı, oruçtan dolayı, hacdan dolayı, zekâttan dolayı bazı sıkıntılar olabilir, bazı sıkıntılar insanın gözünde büyüyebilir. Şeytan bunları bir mâni olarak insanın önüne dizmiş ve insanı içinden körükleyip, kışkırtıp korkutmuş olabilir. Bazı insanların aklına inkâr fikirlerini aşılabilir. Çünkü insanoğlunun cehenneme girmesini ister şeytan... Şeytana uymamalı, şeytanı kendisine güldürmemeli!

إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ
مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

(الحشر: ١٦)

(Iz kàle li'l-insâni'kfür, felemmâ kefera kàle innî berîün minke innî ehàfu'llàhe rabbe'l-àlemîn) Sadaka'llàhu'l-azîm.

Şeytan, “Kâfir ol ey insanoğlu!” der. İnsanoğlu da okuduğu tahsile, Amerika'daki, İngiltere'deki kolej tahsiline, üniversite

tahsiline güvenir. Biz onlardan daha çoğunu yaptık halbuki, elhamdü lillâh...

Fransızca, Almanca konuşmasını her şeyi biliyorum makamında alır. Halbuki hiç bir şeyden haberi yok... Ne tarihi biliyor, ne batıyı biliyor, ne batının asıl hissiyatını biliyor, ne Türklüğü biliyor, ne İslâmlığı biliyor, ne de gayrimüslimleri tanıyor. Bir şey biliyorum sanıp, şeytan ona “Kâfir ol!” deyince, kâfir olur; “Tamam, dinin bir afyon anladığınızı anladım, din bir uyuşturucu imiş, aslı esası yokmuş, din boşmuş...” der.

Din boşsa, hangisi dolu? Komünizm mi hak, kapitalizm mi hak, epikürizm mi hak, eksistansiyalizm mi hak? Sen hangi felsefeyi beğendin de bu güzel İslâm'ı bıraktın be zavallı? Ah, yazık kardeşim, cehenneme kendini nasıl attın?

Şeytan “Kâfir ol!” der, o da kâfir olur. Çünkü şeytan usta bir aldatıcıdır, aldatır.

Ben ilk defa kâfir bir arkadaşa ortaokulda iken rastladım. Biz o zaman –Allah rahmet eylesin, nur içinde yatsın– İsmâil Fennî Efendi'nin kitaplarını filân okurduk. Eski Osmanlı devrinde yetişmiş, batıyı da tanımış olan, mütefekkir büyük insanlar vardı, onların kitaplarını okurduk. “İlim iman etmeyi gerektirir.” diye Diyanetin neşrettiği eserleri okumuştuk. Az çok bilgimiz vardı.

Baktım, bizim ortaokuldan sınıf arkadaşı münkir, kıpkızıl, kapkara, hiç bir şeye inanmıyor. Ona Allah'ın varlığını, İslâm'ın hak olduğunu anlatmak için uğraştım. Ama bu kadar âşikâr ilme, irfana, bilgiye rağmen nasıl kâfir olabiliyor, şaşırıdım.

Okumuyorlar! Başka şeyleri okuyorlar ama, dinle ilgili, Allah'ın varlığıyla ilgili eserleri okumuyorlar. Diyanetin neşrettiği kitapları okumuyorlar. Münkirlerin sorularına cevapları dinlemiyorlar. Münkiri dinliyorlar da, münkirin yanlısını anlatan kitapları okumuyorlar. Gitsinler Diyanete, sorsunlar; hangi kitaplar var, okusunlar.

Bilimsel kitaplar var, Amerika'da yazılmış, batılı filozofların sözlerini ihtiva eden kitaplar var; okusunlar, anlasınlar. Maalesef

anlamıyorlar, doyurucu bir bilgileri de yok; biraz konuşuyorsun, hiç bir şey bilmiyorlar. Halbuki filozoflar İslâm'a gelmişler. Konuşup, düşünüp, ömür geçirip, sonunda İslâm'a gelmiş; onu anlamıyor. Allah şaşırtmasın insanı, bir edepsizlikten dolayı tabii öyle oluyor. Şeytan

“Kâfir ol!” deyince, küfrü bir şey sanıyor, hemen kâfir oluyor.

Ama şeytan ne yapar?.. Kâfir ettikten sonra kıs kıs güler insana... (*Felemmâ kefera*) “İnsan kâfir olduğu zaman, (*kâle innî berîün minke*) ‘Ben senden uzağım, ben senden berîyim, benim seninle ilişkim yok, bende sorumluluk, vebal yok, vebal benim değil, sen kendin kâfir oldun!’ der. (*Innî ehâfu’llâhe rabbe’l- âlemîn*) ‘Ben Allah’ın kahrından korkarım, alemlerin rabbi Allah’tan korkarım!’ der bu sefer kâfir olan kimseye...” O da açıkta kalıverir.

“—Yâ, sen demedin mi bana demin ‘Kâfir ol!’ diye?..”

Evet o dedi ama, işte böyle kâfir olduktan sonra da bırakıverir. Küfrün ortasında, küfür gayyasının, katran kazanının ortasında, küfre düşmüş insanı şeytan bırakıverir. Artık çırpınır durur, kolay da çıkamaz küfre girdikten sonra... Katranın içinden kurtulup, bataklıktan çıkıp nura kavuşmak, tertemiz olmak kolay bir şey değildir.

Aziz ve muhterem kardeşlerim, İslâm’ın en büyük nimet olduğunu hiç unutmayın! Allah İslâm nimetinden sizi, evlâtlarınızı ve sevdiklerinizi mahrum etmesin... İslâm’ın güzelliğini herkese anlatın, her yere anlatın; herkes bilsin, herkes kurtulsun.

Bizim çırpınmamız, bizim para kazanmamız için değil, bizim cebimize bir şey girmeyecek. Biz Mekke’deyiz, Mekke’den konuşmayı yapıyoruz, insanların hepsine hitab ediyoruz,

tanımadığımız insanlar bile duyuyorlar bunu:

“—Aziz kardeşim, İslâm’ın kıymetini anla, imana gel!.. İslâm hak dindir, Muhammed-i Mustafâ Allah’ın Habîb-i Edîbidir, Eşrefü’l-mürselîndir, peygamberlerin serveridir. Kur’an-ı Kerim Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin, o Peygamber-i zîşân’a vahyidir.

Vahy-i ilâhidir, her sözü haktır, her ayetinde nice mânâlar gizlidir. Aklını başına topla, kâfirin küfrüne uyma, yalancının yalanına aldanma, şeytanın iğvâatına kanma, nefsine uyma, fâni dünyanın lezzetlerine aldanıp da, ahiretini mahvedip kendini ateşlere yakma!..”

Şu mübarek gece hürmetine Allah-u Teâlâ Hazretleri gözlerden perdeleri kaldırsın, kalplerin pasını izâle eylesin... Cümleye hakkı hak olarak görmeyi nasîb eylesin, bâtılı bâtıl olarak anlamayı nasîb eylesin... Hakka uyup bâtıldan sakınmayı, imana gelip küfürden kurtulmayı nasîb eylesin...

Cenâb-ı Mevlâ ömrümüzü rızasına uygun, güzel kulluk yaparak geçirmeyi nasîb eylesin... Ve hayır hasenât yaparak, eserler bırakarak, sadaka-i câriyeler bırakarak; köprüler, çeşmeler, Kur’an kursları, camiler, müesseseler, mektepler, medreseler, hayırlar, kitaplar, hastaneler, çeşit çeşit faydalı eserler bırakarak, vefatımızdan sonra da sevap kazanacak işler yaparak öyle yaşamamızı; ahirete, huzuruna sevdiği razı olduğu

kul olarak varmamızı nasîb eylesin...

يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ

(الفجر: ٢٧)

(*Yâ eyyetühe'n-nefsü'l-mütmainneh*) [Ey huzura kavuşmuş insan!] (Fecr, 89/17) diye hitab ettiği, mütmainne makamına erişmiş bir nefis olmayı nasîb eylesin...

Mütmainne makamına erişmek tasavvufla mümkündür. Yâni nefsi terbiye etme çalışmalarını yapmakla mümkündür, ahlâkı güzelleştirmekle mümkündür, “*Lâ ilâhe illa'llah*” diye diye kalbi nurlandırmakla mümkündür.

ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً

(الفجر: ٢٨)

(*İrciî ilâ rabbiki râdiyeten merdiyyeh*) “Rabbinin huzuruna sen ondan razı, o senden razı bir vaziyette, tarafeyn birbirini sever bir şekilde gel, Rabbine kavuş!” (Fecr, 89/128)

فَادْخُلِي فِي عِبَادِي وَادْخُلِي جَنَّتِي

(الفجر: ٢٩-٣٠)

(*Fe'dhulî fî ibâdî*) “Benim has kullarımın, sevgili kullarımın arasına sen de gel katıl! (*Ve'dhulî cennetî*) Sen de benim cennetime gir!” (Fecr, 89/29-30) diye hitap ettiği kullardan olmayı Allah hepimize nasîb eylesin...

Dünyada her şey boştur, fânidir, bitecek. Köşkler, yalılar, Mercedesler, Kadillaklar,

uçaklar, bankalar, hesaplar, köşkler, imkânlar, kasalar, ticarethaneler, hanlar... Hepsi gidecek, hepsi mirasçılara kalacak. İnsanın kendisini kurtarması lâzım! İş Allah'ın sevgili kulu olabilmektir. İmanı anlayıp, Allah'a güzel kulluk edip, sevgili kulu olabilenlere ne mutlu! Kâfir kalıp, müşrik kalıp, imana eremeyip İslâm'dan uzak yaşayanlara; sonunda dünyasını, ahiretini berbat eyleyip, cehenne me düşüp cayır cayır yananlara da ne yazık!

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi, cümle Ümmet-i Muhammedi, tevfikini refîk ederek hak yolda dâim eylesin... İmandan sonra küfre düşürmesin, izzetten sonra zillete uğratmasın... Kabulden sonra reddettiği, kovduğu kullarından eylemesin... Mü'min olarak yaşayıp, mü'min olarak ölmeyi nasîb eylesin... İnsafılı, iz'anlı insanlara da İslâm'ın güzelliğini anlayıp müslüman olmayı nasîb eylesin... Huzuruna sevdiği mü'min-i kâmil olarak varıp, cennetiyle, cemâliyle müşerref olmayı müyesser eylesin; bu mübarek kandil hürmetine...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

27. 11. 1997 - Mekke (Akra)

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ